

dossier

creatie 2021

première: 7 augustus 2021, ImPulsTanz Wien (AT)

Gardenia, 10 jaar later

Frank Van Laecke, Alain Platel, Steven Prengels

NTGent & laGeste (les ballets C de la B + kabinet k)

foto © Luk Monsaert

WRITTEN
BY
THE
BODY

laGeste

Gardenia, 10 jaar later

Frank Van Laecke, Alain Platel, Steven Prengels
NTGent & laGeste (les ballets C de la B + kabinet k)

“*Gardenia* draws pictures of what it means to have lived a queer life in decades past with the grace of age; tempered by sorrow, but ultimately of such intense beauty as to take the breath.”

Sophie Robbins in DIVA

25 juni 2010 - het doek in de Gentse stadschouwburg NTGent gaat open en *Gardenia* gaat in première. Geïnspireerd door de indringende film *Yo soy así* (van Sonia Herman Dolz), waarin het sluiten van een travestiecabaret in Barcelona de kapstok is om in de privélevens van een memorabele groep oude artiesten binnen te gluren, tekenden regisseurs Frank Van Laecke en Alain Platel en componist Steven Prengels voor een project dat in alle opzichten uniek kan worden genoemd. Het is een uitzonderlijke getuigenis, een intiemste relaas over hoop en gekoesterde of verloren illusies. Zeven oudere personages die de schemerzone tussen man- en vrouw-zijn schijnbaar moeiteloos bewandelen. In contrast en harmonie met een “jonge kerel” en een “echte vrouw”. Elk met een zoektocht. Elk met een intrigerend verhaal.

10 jaar later komt de cast opnieuw samen. Of toch niet helemaal. Andrea verliet ons voorgoed. En met haar verdween Tina Turner. Met acht gaan ze verder. Acht individuen die zo bijzonder zijn, dat je ze wil kennen. Dat je ze wil omarmen.

Wat hen verbindt, zijn de diepe krassen op hun ziel.

Wat hen drijft, is de onvoorstelbare wil om te overleven.

In de hoop dat dit lukt. Door transformatie. Of niet.

In de wetenschap dat die prijs onwaarschijnlijk hoog is. Ook vandaag.

Klaar om weer de bühne te bestormen. Om te ontroeren en te verbazen. Om te lachen en te zwijgen.

Om te schitteren, nog één keer, *somewhere over the rainbow*.

foto: *Gardenia, 10 jaar later* (2021) © Luk Monsaert

CREDITS

regie Frank Van Laecke, Alain Platel

muziek Steven Prengels

naar een idee van Vanessa Van Durme

spel en creatie Vanessa Van Durme, Griet Debacker, Andrea De Laet (†), Richard 'Tootsie' Dierick, Danilo Povalo, Gerrit Becker, Hendrik Lebon, Dirk Van Vaerenbergh, Rudy Suwyns

decorontwerp Paul Gallis

kostuumontwerp Marie 'costume' Lauwers, Dorine Demuyne, Lutje Tamsin

licht Kurt Lefevre (ontwerp), Jan Mergaert, Bennert Vancottem

geluid Sam Serruys (ontwerp), Brecht Beuselinck, Jo Thielemans

stage manager Wim Piqueur, Luc Laroy

realisatie kostuums atelier NTGent o.l.v. An De Mol

hoofdtoeien en verentooien Claudine Grinwis Plaat Stultjes, Dian Vandecruys

realisatie decor decoratier NTGent

fotografie Luk Monsaert

productieverantwoordelijke Valerie Desmet

tour manager Katrien Van Gysegem

decor transport Maurice Van de Velde

stage Jesse Vandamme

productie NTGent & laGeste (les ballets C de la B + kabinet k)

coproductie Le Volcan Scène nationale du Havre

originele coproducten (2010) NTGent, la rose des vents (Villeneuve d'Ascq), TorinoDanza, Biennale de la danse de Lyon, Tanz im August (Berlin), Théâtre National de Chaillot (Paris), Brighton festival, Centro Cultural Vila Flor Guimarães, La Bâtie-Festival de Genève, Festival d'Avignon

met dank aan Van Tax, Kryolan

met steun van de Vlaamse Overheid, Stad Gent, Tax Shelter maatregel van de Belgische federale overheid

Vlaanderen
verbeelding werkt

FLANDERS
TAX
SHELTER

PRAKTISCH

duur 1u 40min (zonder pauze)

taal voorstelling in het Nederlands / Frans / Engels (naargelang de speelplek)

in avant-première: 1-2 juli 2021 - Festival de Marseille (FR)

in avant-première: 16-25 juli 2021 - NTGent (BE)

***première:* 7 augustus 2021 - ImPulsTanz Wien (AT)**

IN DE PERS

De pers over *Gardenia - 10 jaar later (2021)*

“*Gardenia*, tien jaar later is een kantwerkje melancholie. Het is bovenal een genot voor het oog en het oor. Het is een ode aan het leven dat je vooral moet leven in het lichaam waarin je kan bloeien als een pioenroos.”

Els Van Steenberghe in *Focus Knack*, 20 juli 2021

[https://focus.knack.be/entertainment/podium/gardenia-tien-jaar-later-is-eeen-kantwerkje-melancholie-me-eeen-scheute-gentsche-umor/article-review-1756605.html?cookie_check=1626857021](https://focus.knack.be/entertainment/podium/gardenia-tien-jaar-later-is-een-kantwerkje-melancholie-me-eeen-scheute-gentsche-umor/article-review-1756605.html?cookie_check=1626857021)

“*Gardenia* laat grenzen en vooroordelen ontploffen, neemt ons mee in de grote wervelwind van het leven. Hun versie van Ravels bolero is misschien wel een van de mooiste. Een gebaar, zelfs traag, en vooral een verlangen en een intentie volstaan om dans te laten verschijnen, ongeacht de leeftijd.”

Marie-Eve Barbier in *La Provence*, 3 juli 2021

<https://articles.cafeyn.co/4ea334/la-provence-marseille/2021-07-01/gardenia-10-ans-apres-le-cabaret-de-la-derniere-chance>

“*Gardenia* is a collage-like portrait of gender fluidity, the joys and pains of ageing, and the transformative power of performance. But to view *Gardenia* simply as a showy demonstration of the art of performing en travesty would be limiting. Abetted by a genius soundtrack from the composer Steven Prengels, the work is deeper, darker and more richly layered than that.”

Donald Hutera, *The Times* **** - 17.11.2021

<https://www.thetimes.co.uk/article/gardenia-review-sadlers-wells-dance-gender-fluidity-joys-ageing-b63vlxgw2>

“A drag cabaret’s frail, moving swansong.

Vanessa Van Durme walks falteringly to the mic, shoulders stooped, lifts her chin just enough as to say, I’m still here. And she sings *Over the rainbow* in a growl to rival Tom Waits.”

Lyndsey Winship, *The Guardian* *** - 17.11.2021

<https://www.theguardian.com/stage/2021/nov/17/gardenia-10-years-later-review-sadlers-wells-london>

“So why revive the production a decade later, when the original cast of a story about ageing queens have themselves aged? This is why: for two hours, eight Drag Queens, a younger man and a cisgender woman drew pictures of what it means to have lived a queer life in decades past with the grace of age; tempered by sorrow, but ultimately of such intense beauty as to take the breath.”

<https://divamag.co.uk/2021/11/30/gardenia-10-years-later-review/>

“This deconstructed drag show in reverse works every cliché of itself with a parade of icons emerging to the recorded applause for a moment: Liza Minnelli, Carol Channing, Norma Desmond. But to say there are moments of melancholy is not to say the piece is sad. The performers pick up energy as they transform - but perhaps not as conveniently as the audience might wish. It is riveting, uncomfortable, painful and beautiful.”

Mary Beer in *London Theatre 1*

<https://www.londontheatre1.com/reviews/gardenia-10-years-later-at-sadlers-wells/>

De pers over *Gardenia (2010)*

“*Gardenia mon amour*, *Gardenia mes amours*, voudrait-on leur crier pour les remercier. Seulement, ça ne passe pas tant on a la gorge nouée.”

Télérama, 11.07.2010

“Cinq cents spectateurs debout, en larmes, en joie, la tête ailleurs, tout près d’eux pourtant. *Gardenia*, la mélodie du bonheur, façon transsexuelle.”

Le Temps, 12.07.2010

"It's a privilege to spend time with this brave and unusual cast of performers. For *Gardenia* is not, in essence, about achieving a pastiche of femininity, it's about the act of metamorphosis and, ultimately, about the dream of transcendence."

Luke Jennings, *The Guardian* 03.07.2011

"*Gardenia* est une pièce émouvante. Elle est cruelle. Elle est drôle parfois aussi. Très tendre avant tout. Si spectacle il y a, c'est celui de l'intimité de ces gens qui ont accepté de revivre en quelque sorte leur passé et d'en témoigner en confiance pour être acceptés, reconnus. Impossible de ne pas être captif de ce cadeau-là. Les entrelacs délicats de la mise en scène de Platel et Van Laecke, - qui avaient déjà chacun travaillé avec Vanessa Van Durme -, le choix des musiques (Dalida mais aussi Schubert), dessinent une carte du travestissement et du genre très humaine. Avec ses amis, Vanessa Van Durme recolle les morceaux de sa vie pour une photo de groupe inoubliable."

Rosita Boisseau, *Le Monde* 11.07.2010

"Razen tegen het doven van het licht. De voorstelling gaat over anders zijn, maar meer nog over verliezen, winnen, oud worden, de vrees daarvoor en de schoonheid daarvan.

Gardenia is soms schrijnend, soms hilarisch, vertederend en woest. En omdat je weet dat het voor velen in de cast de vervulling is van een levenslange droom om ooit op een groot podium te kunnen schitteren, en dat ze dit nu op het einde van hun loopbaan ook kunnen doen, is het tegelijk aangrijpend en ontroerend. Het is een voorstelling die je raakt, en een groter compliment kan je theatermakers eigenlijk niet maken."

Yves Desmet, *De Morgen* 28.06.2010

"Die Möglichkeit zur Veränderung, die damit verbundenen positiven Energien, aber auch das Wissen, dass der Preis der Veränderung unglaublich hoch sein kann - davon erzählt *Gardenia* auf vielen Ebenen. Inspiriert von dem spanischen Film *Yo soy asi*, in dem es um den letzten Abend eines Kabaretttheaters geht, nahm man diese Situation der letzten Metamorphose der alten Leute auf der Bühne als Ausgangspunkt. Alles weitere Material kam von den Darstellern: echte, schöne Geschichten. Doch *Gardenia* ist keine Dokumentation, es ist eine Theaterproduktion, ein Tsunami zwiespältiger Emotionen", wie Platel es fasst. Ein fröhliches Kabarett, unter dessen Oberfläche der Schmerz bedrohlich nahe liegt."

Judith Staudinger, *Der Standard* 05.08.2010

foto: *Gardenia, 10 jaar later* (2021) © Luk Monsaert

foto: *Gardenia, 10 jaar later* (2021) © Luk Monsaert

TRANSFORMATIES OVER DE TIJD

Stan Monstrey is plastisch chirurg en een wereldautoriteit op gebied van transgenderchirurgie. In gesprek met Alain Platel en Frank Van Laecke opent hij de deur naar zijn wereld en ervaringen en blikt hij terug op *Gardenia*.

A: Stan, hoe is jouw interesse voor transgenderchirurgie ontstaan?

S: Belangrijke beslissingen in je leven neem je niet zelf, die worden voor je genomen. Ik was eigenlijk voorbestemd om burgerlijk ingenieur te worden. Ik was goed in wiskunde, mijn vader was fysicus en mijn college was een broednest voor ingenieurs. Maar op mijn zestiende kwam ik na een ernstig auto-ongeluk in het UZ Gent terecht, op de afdeling plastische chirurgie bij prof. dr. Matton. Die ervaring maakte een zodanige indruk op mij, dat ik me afvroeg waarom ik ingenieur wou worden en geen plastische chirurg, of in ieder geval dokter.

Later heb ik me ook afgevraagd of het feit dat ik homoseksueel ben een rol heeft gespeeld in die keuze. Er wordt soms gezegd dat een homoseksueel persoon zich meer geconnecteerd voelt met een transpersoon, dat er gelijkenissen zijn zoals de coming out, maar ik denk dat het gewoon meer te maken heeft met wie je bent. En het is ook zoals psychiater De Cuyper ooit zei: "Eenmaal je met die patiënten te maken hebt en je zet je er voor in, kan je niet anders dan een advocaat te zijn voor hun zaak." Zo ben ik daar geleidelijk aan in gegroeid.

A: Hoe heb je *Gardenia*, de voorstelling die tien jaar geleden speelde, toen ervaren? Welke herinnering heb je daar aan?

S: *Gardenia*... ik heb het drie keer gezien. Als ik aan de voorstelling denk, dan is het vooral aan de scène op de Bolero van Ravel. Ik heb in mijn leven zo vaak transities zien gebeuren, zeker vroeger, toen we de patiënten van bij het begin de verandering zagen doormaken. Nu zien we de patiënten meer op het einde van de rit, wanneer ze al de social transition doorlopen hebben. Ik herinner me een man die klein en stevig van

gestalte was en van wie ik dacht dat de sociale aanvaarding van zijn transitie naar vrouw niet gemakkelijk zou zijn. Maar toen ik haar zes maanden na de operatie zag, was haar gestalte natuurlijk niet veranderd, maar die straalde zo veel vrouwelijkheid uit... Zonder artificieel te doen, geen schmink, ze was gewoon wie ze was, maar ze was zo veranderd en ik kon niet zeggen wat veranderd was, ze droeg geen andere kledij, maar ze straalde. Zo'n transformatie is eigenlijk totaal en dat is het wat ze uitstralen, denk ik.

Dus toen ik in *Gardenia* tijdens de Bolero van Ravel de transformatie van de acteurs in versneld tempo zag gebeuren, dacht ik "Dat is het!" Ik maak dat dagelijks mee en jullie hebben dat op tien minuten kunnen voorstellen. Ik krijg er nog kippenvel van. Eén van de mooiste scènes...

Daarnaast heb ik ook een band met verschillende mensen uit die ploeg, dus dat maakte het voor mij ook bijzonder. Andrea was onze eerste patiënte, in 1988. Dat was het beginstadium van de transchirurgie in België.

In de jaren tachtig bestond het genderteam in UZ Gent uit drie personen: dr. Guido Matton was chirurg, dr. Griet De Cuyper psychiater en dr. Robert Rubens endocrinoloog, hij schreef de hormoontherapie voor en zette zich enorm in voor de transgenders. Ik was toen laatstejaars-assistent en het team wilde de dienstverlening verder uitbouwen. We gingen kijken naar hoe het elders gebeurde: naar Amsterdam, wat toen het Mekka was voor de transchirurgie, naar een heel ervaren chirurg in Lausanne die ook multidisciplinair werkte. Dat was voor onze een eyeopener. Ik ging ook naar Amerika, waar ik leerde over microchirurgie en reconstructies met vrij gevasculariseerde flappen. Vrije flappenchirurgie is een techniek van weefseltransfer van de ene plaats op je lichaam naar de andere. Een penis wordt gemaakt van weefsel van de onderarm en dat wordt dan onderaan geconnecteerd met de bloedvaten en de zenuwen in de liesstreek. Zo zijn we daar in Gent in het begin van de jaren negentig mee begonnen. Nu doen we gemiddeld twee falloplastieken per week en nog meer borstoperaties/reconstructies en vaginoplastieken.

Mijn specialisatie in transchirurgie, daar ben ik dus voor een stuk in gerold.

F: Als je daar nu op terugkijkt, wat is er veranderd?

S: Vroeger werd meer gedacht in de opdeling van man of vrouw. Je had een man of een vrouw en je kon begrijpen dat iemand van het ene geslacht naar het andere wou veranderen. Van een patiënt die vroeger bij ons kwam, werd verwacht dat hij/zij 'de hele weg' aflegt, je kon niet halverwege stoppen. Nu zie je dat binnen het 'genderspectrum' daar nog zo veel tussenin zit.

Vroeger was het normaal dat de transmannen over de loop van jaren eerst een borstverkleining of meestal een volledige borstwegname ondergingen die uiteindelijk klassiek gevolgd werd door een baarmoederverwijdering en een penisreconstructie. Maar nu zijn er ook patiënten die alleen een borstcorrectie willen en niet verder gaan, die geen penis nodig hebben om zich man te voelen. Vroeger werd een travestiet als iets totaal anders beschouwd, terwijl we nu beseffen dat er veel meer transitie en gelijkenissen zijn in dat hele man-vrouwspectrum.

Dat is trouwens ook het mooie aan *Gardenia* - zijn het transgenders, zijn het travestieten? - het is een wonderlijke mix.

A: Voel jij in je praktijk dat mensen na hun transitie niet meer herinnerd willen worden aan hun verleden?

S: Ik herinner mij een uitdrukking van psychiater Griet De Cuyper: "Een transitie is geslaagd in de mate dat die persoon het 'vorige leven' ook een zekere plaats kan geven." Transgenders die hun verleden compleet willen elimineren, die kunnen doen alsof het niet echt bestaat heeft, zijn soms overtuigd van hun eigen leugen. Transvrouwen die zeggen 'ik ben niet als jongen geboren' en die daar helemaal van overtuigd zijn, zijn misschien niet diegenen die het meest kans maken om gelukkig te zijn. Want hoe goed de operatie ook verlopen is, de perfectie, the real thing, bereik je toch niet.

F: Iemand vertelde me over de transitie van man naar vrouw: je denkt door de transitie te doen, dat je eindelijk zal bereiken wat je wil zijn: je wil vrouw zijn en door de maatschappij ook als vrouw aanvaard worden. Maar bleek dat die persoon zich nog nooit zo'n outcast had gevoeld als na de operatie. Ik weet niet of die persoon daarom gelukkiger was voor of na de operatie. Maar in de zoektocht naar geluk, speelt die transitie toch een rol. Hoe heb jij dat in je werk ervaren?

S: Hoe je het ook draait of keert, het is toch vrij dramatisch om vast te stellen dat je bij wijze van spreken in het verkeerde lichaam geboren bent. En daar word je van kinds af aan continu mee geconfronteerd. Dat kan niet anders dan frustrerend zijn. Wat wij dan ook doen, het is nooit the real thing, never.

Ik ken een zeer mooie homoseksuele transman, die me zegt dat hij op veel interesse van andere mannen kan rekenen. Maar als het erop aan komt, in bed dus, haken ze toch af. Hij heeft nochtans een mooie penis, alles is goed gereconstrueerd, maar het is niet the real thing.

Maar toch zijn de meeste transgender patiënten echt wel gelukkiger na hun operatie, weinigen hebben spijt. Over al die jaren hebben we wel een paar zelfmoorden gehad, maar dat heb je onder de gewone populatie ook. We hebben in totaal drie regrettants gehad na alleen een borstoperatie. Zo was er iemand bij wie we een borstampuatie hadden uitgevoerd - niet gevolgd door een genitale operatie, dat zegt ook al iets - en die is achteraf teruggekomen om terug een borstvergroting te laten uitvoeren. Dat was iemand die als meisje misbruikt was geweest. Ze had vrij grote borsten en die zag ze als een oorzaak. Dit was een element dat meespeelde in haar beslissing. De verwachtingen van zo'n operatie zijn soms erg hoog. Mensen zitten met een aantal problemen en denken dat deze allemaal zullen opgelost zijn met een operatie. Wat natuurlijk niet zo is.

A: Heeft een stuk als *Gardenia* iets bijgedragen aan een mentaliteitsverandering?

S: Daar ben ik van overtuigd. Er is de afgelopen tien jaar veel veranderd. Mensen zeggen me nu soms dat de media-aandacht rond transgender wat overdreven is, maar ik denk dat het een goede zaak is. Er moet blijvend over gesproken en geschreven worden, om de diversiteit binnen de gemeenschap aan te tonen. Ik herinner me een krantenknipsel uit de jaren tachtig dat dr. Matton had gekregen: daarin werden transgenders omschreven als psychiatrische patiënten voor wie misschien enkel nog castratie enige hulp kon bieden. Hoe daarover geschreven werd, dat was zo denigrerend. Toen *Gardenia* in 2010 speelde, las je in de kranten of magazines nog niet zo veel over de transgenders. Toen je me over het idee vertelde om een voorstelling te maken met oudere travestieten en transgenders, had ik mijn twijfels: zitten mensen daar op te wachten? Maar ik heb nooit negatieve reacties gehoord, ook niet via via. Er werd daar toen nog niet zo vaak in die term over gesproken, maar in *Gardenia* komt het non-binaire in een andere vorm aan bod. En natuurlijk gaat het ook over ouder worden, iets waar iedereen vroeg of laat mee geconfronteerd wordt.

A: Hoe zie je de toekomst met wat nu aan het gebeuren is bij het vervagen van seksuele identiteiten?

S: De laatste jaren zien we een enorme stijging in de operaties, wat ons toch enigszins zorgen baart. Tot zo'n zeven jaar geleden deden we bij transjongens de borstcorrectie en baarmoederverwijdering samen en zo deden we er twee per dag. We hadden één of twee zo'n operatiedagen per maand, wat betekent dat we maximum vier dergelijke operaties per maand deden. Als ik naar de afgelopen vier jaar kijk, zie ik dat we er vier per week doen. En deze stijging is wereldwijd. We hebben geen idee van waar die stijging zo fel komt, maar kunnen ook niet telkens vragen 'ben je wel zeker'?

F: Waarom mag je dat niet vragen?

S: We mogen dat wel, maar we gaan meer en meer naar een situatie waarbij de patiënt meebeslist. Vroeger maakten wij de beslissingen over wie wel en wie niet en hoe. Nu is dat compleet weg, wat juist heel goed is. We luisteren naar de patiënten en wijzen ze ook op hun verantwoordelijkheid. Dat geldt voor de geneeskunde in het algemeen, maar nog meer in geval van transgenderoperaties. Bij ons heb je een heel team. Een patiënt wordt eerst begeleid in een assessment, dat voor het grootste deel door de groep psychologen en psychiaters wordt ingevuld.

A: Soms denk ik: er zou nog een stuk moeten komen, niet alleen over transitie, maar ook over seksualiteit en seksualiteitsbeleving. Dat was één van de dingen waarmee ik geconfronteerd werd in de samenwerking met de acteurs van *Gardenia*. Hoe ver kan je daarin opgaan of hoe breed kan je daarmee omgaan. Deze discussie wordt nog onvoldoende gevoerd.

S: Gender of identiteit staat inderdaad los van seksuele voorkeur. De helft van de transvrouwen, zij die als man zijn geboren maar vrouw zijn, hebben een lesbische relatie met een vrouw. Er zijn ook mensen in een heteroseksuele relatie die na hun operatie van man naar vrouw, bij hun vrouw blijven. Soms wordt gezegd dat dit voor het gemak is, of omwille van financiële motieven, maar velen zeggen ook: wij zien elkaar gewoon doodgraag en je blijft die persoon ook na de transitie graag zien.

Ik heb ook zitten denken wat er in *Gardenia* niet wordt belicht uit het transgendergebeuren. Ik dacht aan de recente ontwikkeling van jongeren. Je hebt er die hier als kind al opgevolgd worden, bij wie we de puberteit tijdelijk stilleggen, om dat lichaam niet te impregneren met de verkeerde hormonen. Als

ze doorzetten met het traject, hebben ze soms al een sociale transitie op zestien jaar (inclusief de borstamputatie bij transjongens). En dan is het nog de vraag of we ze op hun achttiende genitaal zullen opereren. Vaak hebben jongeren dan zo'n hoge verwachtingen: dat als ze de perfecte borst of penis hebben, ze een perfect leven zullen leiden. Die jongeren zitten niet in *Gardenia*, dat is een andere discussie.

F, A: Stan, ontzettend bedankt.

S: Jullie zijn bedankt! En ik was ontzettend blij toen ik hoorde over de herneming.

**Interview met Stan Monstrey, Frank van Laecke en Alain Platel.
Neergeschreven door Tessa Daluwein en Nele Dhaese.**

foto: *Gardenia, 10 jaar later* (2021) © luk Monsaert

.....

Januari 2021. De cast komt terug samen voor een kostuumpas, ter voorbereiding voor de herneming van *Gardenia*. Tussen het passen door blikken ze terug op de voorstelling die ze tien jaar geleden maakten met Frank Van Laecke en Alain Platel. Tessa Daluwein volgde tijdens haar stage de voorbereiding mee en maakte een neerslag van deze terugblik.

Op tien jaar is de wereld veel veranderd. Onze samenleving is in transitie en op die schuddende, bevende grond ontvangt *Gardenia* opnieuw haar dochters op de scène.

Een bouquet bloemen ontvangt u met al haar kleuren en doornen.

In *Gardenia* komen vele levens samen in vele mensen, een verzameling aan ervaringen uit verschillende hoeken. Dit zijn acht portretten die buiten hun voegen treden, elkaar overlappen en tegenspreken, elkaar omarmen en wegduwen.

“Ik denk dat mensen overweldigd zijn door heel die cast. Je hebt geen hoofdrol in Gardenia, de hoofdrol is die cast. En dat heeft wonder wel gelukt met alle clichés die we ons konden indenken.”

Iedereen die de scène van *Gardenia* bewandelt, brengt zijn of haar eigen levensverhaal. *Gardenia* is in transitie, net zoals haar acteurs en de wereld die haar omringt.

In *Gardenia* worden clichés overschreden. Wimpers worden opgeplakt, pruiken wordt rechtgetrokken, nummers worden gezongen en de kwetsbaarheid wordt kracht. U ziet slechts illusies om ze minuten later te doorprikken.

U ziet mensen als man en vrouw, transgender en homoseksueel, oud en jong. Bovenal ziet u de ruimte tussen die binaire voorstelling van wat iemand kan zijn. Mensen in alle variaties, mensen in tussenfases, mensen die in alle openheid delen wat identiteit kan zijn.

“We deden een oefening om ‘model’ te zijn op de catwalk. Ik fantaseerde daar over maar dat is iets waarbij je denkt: ‘Ja, dat zal toch nooit verwezenlijkt worden.’

Daar konden we dat doen.

En het was alle keren feest. Daarom heb ik het met zoveel overtuiging gedaan: ‘Hier voilà, nu laat ik zien wat ik kan.’

Gardenia gaat over afscheid nemen, over het einde van een epoëe. Ouder worden is onvermijdelijk maar deze kennis maakt het ons niet makkelijker te aanvaarden. Tien jaar gaat voorbij, niet van twintig naar dertig maar van zestig naar zeventig. Dat lichaam beweegt zich anders voort, haar hals houdt het hoofd hoog, de benen zetten zich nog schrappier op de pente, heupen wiegen op een ander ritme. De tijd verloopt anders, levens veranderen niet zo snel als voorheen maar de verandering zelf is onoverkomelijk.

Gardenia begint van achter naar voren. We hebben mensen achter gelaten, we hebben ons publiek bedankt. De bloemenkrans heeft een bloem verloren. We houden een minuut stilte.

De pente daagt uit, de kaptafel wordt de voorraadbarak, de scène een landschap dat steeds verandert. Het gevecht heeft geen duidelijke kanten, geen duidelijke winnaar. Ze houden elkaar vast, duwen de ander weg, zoeken met alle levenslust naar de verlossing. Hun transformatie is niet zonder offers.

“Dat is een gevecht met mezelf. De tegenspeler is een deel van mij. De twee dingen dat ik in mij heb. Zowel mannelijkheid als vrouwelijkheid. Kwetsbaarheid maar sterkte. Doorgaan en opgeven. Schoonheid als ook lelijkheid. Aantrekken en afstoten. Vasthouden en wegduwen.”

Schoonheid verjaart niet maar reikt steeds verder tot elk onbekend terrein haar eigen is. *Gardenia* is een voorstelling die schoonheid een nieuw gezicht geeft. Een gezicht dat ouder wordt, geschminkt en getransformeerd is. Bovenal legt ze een waarheid bloot en toont ze u de vergankelijkheid. *Gardenia* is een geschenk aan u, een samenhangendheid die u nog niet kende.

“Un merveilleux bouquet de fleurs.”

foto: Steven Prengels, Alain Platel, Frank Van Laecke (2021) © Luk Monsaert

BIO'S

Frank Van Laecke | ° 1958, Gent (BE)

Frank Van Laecke bouwde als auteur en regisseur een rijk en internationaal palmares op, waarmee hij tal van onderscheidingen behaalde in binnen- en buitenland. Naast het schrijven van tv-reeksen voor de openbare omroep VRT, zette hij zijn eerst professionele stappen als regisseur bij de Musicalafdeling van het Koninklijk Ballet van Vlaanderen. Sindsdien regisseert hij voor theater, opera, musical en tv. Hij regisseerde de musicals *Hollywood by Night*, *Jesus Christ Superstar*, *She Loves Me*, *Jekyll & Hyde*, *Annie*, *Oliver!*, *Yours Anne*, *Rembrandt*, *The Sound of Music*, *My Fair Lady*, *Camelot*, *The King and I*, *Fiddler on the Roof*, *Tell Me On a Sunday*, *Dracula*, *The Wizard of Oz* en *The Little Mermaid*. Hij schreef en regisseerde *Kuifje* en de *Zonnetempel*, *Jubilee 15*, *Sacco & Vanzetti*, *Domino*, *Ben X*, *Pauline & Paulette*, *De Rozenoorlog*, *Iedereen Beroemd*, *14-18*, *Daens* en *40-45*.

Daarnaast regisseerde Frank Van Laecke de opera's *La Bohème*, *La Traviata*, *Nabucco*, *Aïda*, *Carmen*, *I Pagliacci*, *Cavaleria Rusticana*, *Don Pasquale*, *Die Entführung aus dem Serail*, *Faust*, *Tosca*, *Manon Lescaut*, *Madama Butterfly*, *Peter Grimes*, *Maria de Buenos Aires*, *Kat'a Kabanová*, *Lucia di Lammermoor*, *Hamlet*, *The Maid of Orleans* en *Capuleti e Montecchi*.

Frank Van Laecke regisseerde en schreef ook theaterstukken. Uit een intense samenwerking met Alain Platel en les ballets C de la B ontstond *Gardenia*, genomineerd in 2012 voor een Britse Olivier Award, gevolgd door *En Avant Marche*, de voorstelling die op het festival van Edinburg bekroond werd met de Herald Angel Award en in Toronto met de Dora Mavor Moore Award.

Frank Van Laecke is tevens auteur van *De echo van de schreeuw*, een literaire thriller die door pers en lezers bijzonder warm werd onthaald.

Meer info op www.frankvanlaecke.be

.....

Alain Platel | ° 1956, Gent (BE)

Alain Platel is van opleiding orthopedagoog, als regisseur autodidact. Hij richt met een aantal vrienden en familieleden in '84 een groepje op dat collectief opereert. Vanaf *Emma* (1988) profileert hij zich meer als regisseur. Hij tekent voor *Bonjour Madame* ('93), *La Tristeza Complice* (1995) en *Iets op Bach* (1998), producties die les ballets C de la B (zoals het gezelschap ondertussen heet) tot de internationale top bombardeerden. Met schrijver Arne Sierens deed hij tussendoor iets gelijkaardigs voor het Gentse jeugdtheater Victoria met *Moeder en kind* (1995), *Bernadetje* (1996) en *Allemaal Indiaan* (1999).

Na *Allemaal Indiaan* kondigt Alain Platel een productiestop aan. Maar Gerard Mortier haalt hem over de streep om *Wolf* (2003) te maken op muziek van Mozart. Het project met koren voor de opening van de nieuwe KVS, markeert het begin van een intense samenwerking met componist Fabrizio Cassol: *všprs* (2006) is een keerpunt. Het werk dat tot dan toe uitbundig was, zowel in de diversiteit van de performers als de thema's, kruipt onder het vel, wordt nerveuzer en legt een wereld bloot van drift en verlangen. En geweld, zoals in *Nine Finger* (2007) met Benjamin Verdonck en Fumiyo Ikeda.

Na het barokke *pitié!* (2008) is *Out Of Context - for Pina* (januari 2010) een bijna ascetische reflectie op het bewegingsarsenaal van spasmen en tics. Alain Platel blijft consequent in dit bewegingsidoom zoeken naar de vertaling van té grote gevoelens. De hunker naar iets wat het individuele overstijgt, wordt steeds voelbaarder.

Gardenia (2010) wordt gecreëerd in samenwerking met regisseur Frank Van Laecke. Het sluiten van een travestiecabaret is de kapstok om in de privélevens van een memorabele groep oude artiesten binnen te gluren. De samenwerking Platel-Van Laecke wordt vervolgd, en opnieuw geruggensteund door componist Steven Prengels: *En avant, marche!* weerspiegelt een samenleving geïnspireerd door de traditie van fanfares en harmonies.

In 2012 is het opnieuw Gerard Mortier die Platel overtuigt om met de opera's van Verdi en Wagner te werken: *C(H)OEURS* wordt Platels meest grootschalige project tot nog toe. Met zijn dansers en het koor van het Madrileense operahuis Teatro Real onderzoekt Platel hoe 'gevaarlijk schoon' een groep kan zijn. De politieke connotatie in voorstellingen als *tauberbach* (2014) en *Coup Fatal* (in samenwerking met Cassol, 2014) manifesteert zich dan weer in de levenslust en energie die er in wordt geëtaleerd als voorbeelden van de manier waarop men kan (over)leven in onwaardige omstandigheden. "Lust for life" als vorm van rebellie. Het is ook deze levensdrift die een groep dansers telkens weer voortstuwt in hun zoeken naar de mogelijkheid tot transformatie in *nicht schlafen* (2016), een voorstelling op muziek van Mahler, die de onrust en het onheil in zich draagt van een te snel veranderende maatschappij.

De dood als thema was altijd al zeer aanwezig in het werk van Platel, maar stond nooit eerder zo centraal als in *Requiem pour L.* (in samenwerking met Cassol, 2018). In een gelijknamig boek schrijft Platel het intense creatieproces van deze voorstelling van zich af.

Intussen zet Platel ook in op verbinding in zijn eigen thuisstad, Gent. Samen met Lisi Estaras en Quan Bui Ngoc brengt hij 300 stadsgenoten van alle leeftijden en achtergronden samen in een ongeziene uitvoering van *Le Sacre du Printemps* (2018).

Laat er geen verder geen misverstand over bestaan; Platel streeft geen voortdurende schaalvergroting na. Daarvan getuigen kleine projecten als *Nachtschade* (voor Victoria in 2006) en coaching werk voor onder andere *Jake & Pete's big reconciliation attempt for the disputes form the past* (2011) van Pieter en Jakob Ampe, twee projecten die achteraf gezien hun sporen nalaten in zijn manier van denken over theater.

Alain Platel heeft ondertussen bijna al stoemelings ook een pad geplaveid van dansfilms, met de Britse Sofie Fiennes (*Because I Sing in 2001, Ramallah!Ramallah!Ramallah!* en in 2005 en *VSPRS: Show and Tell* in 2007) of solo met *de balletten en ci en là* (2006), een indrukwekkende inkijk in het reilen en zeilen van een twintigjarig dansgezelschap, met uitlopers tot in Vietnam en Burkina Faso. Maar ook én vooral een ode aan thuisstad Gent.

Steven Prengels | ° 1978, Zele (BE)

Steven Prengels is een Belgische componist en kunstenaar. Hij studeerde aan het Lemmensinstituut, de Universiteit van Leuven, het Koninklijk Conservatorium van Antwerpen en het Conservatorium van Amsterdam. Aan beide conservatoria studeerde hij compositie bij Wim Henderickx.

Hij werkt voornamelijk voor theater, dans en opera. In de voorbije jaren werkte hij samen met nationale en internationale kunstenaars onder wie Alain Platel, Frank Van Laecke, Johan Simons en Arno Synaeve; en met gezelschappen als les ballets C de la B, NTGent, Opera Ballet Vlaanderen, Symfonieorkest Vlaanderen, Ruhr Triennale, Teatro Real Madrid en Münchner Kammerspiele. Bij les ballets C de la B was hij muzikale regisseur bij *Gardenia*, *C(H)OEURS*, *tauberbach*, *En avant, marche!*, *nicht schlafen*, *C(H)OEURS 2020*, *Gardenia - 10 jaar later* en *Mein Gent*.

In de nabije toekomst staan er samenwerkingen met les ballets C de la B, Opera Ballet Vlaanderen, the Manchester Festival, Athens Epidaurus Festival, Bochum Schauspielhaus en Leipzig Schauspielhaus op de agenda.

Behalve componeren, werkt Steven Prengels ook als beeldend kunstenaar. Daarnaast geeft hij ook les in compositie aan het Koninklijk Conservatorium in Antwerpen.

Vanessa Van Durme | ° 1948, Gent (BE)

Vanessa Van Durme studeerde aan het Gentse Conservatorium afdeling drama/toneel. De carrière van Vanessa startte op de planken van het Nederlands Toneel Gent, het huidige NTGent. Ze maakte de moeilijke, maar voor haar onvermijdelijke keuze om een geslachtsverandering te ondergaan en verliet noodgedwongen het gezelschap en een theatercarrière. Twintig jaar later nam ze de draad terug op en legde zich toe op het schrijven van komedies. Ze schreef tientallen televisiescenario's voor diverse televisiezenders waaronder de volledige sitcom *Liefde en Geluk* voor de openbare omroep VRT en nam ook de acteursregie voor haar rekening. Ze was gedurende vijf jaar een populaire radiofiguur en heeft daarmee de langst lopende comedy act op de Belgische radio. Ze is auteur van een twintigtal theaterstukken.

Haar theaterdoorbraak kwam er toen regisseur Alain Platel haar castte voor de moederrol Tosca in *Allemaal Indiaan*. Na een twee jaar durende tournee met deze productie, stapte ze over naar Theater Victoria Gent om er de productie *White Star* te spelen waarvoor ze het idee leverde. Ook met deze productie toerde ze twee jaar doorheen Europa.

Ze schreef haar boek *Kijk mama, ik dans* en filterde daaruit de gelijknamige monoloog die ze in vier talen doorheen Europa en ook Amerika speelt. Met haar monoloog, waarin ze openlijk spreekt over haar geslachtsverandering, hoopt ze bij het publiek vooroordelen weg te nemen en aan te tonen dat mensen die wat anders zijn ook... mensen zijn. Verdraagzaamheid en iemand 'anders' aanvaarden is voor Vanessa belangrijk.

foto: © Luk Monsaert

Haar productie *Femme Blanche* (2009) speelt zich af in het gekoloniseerde Marokko tijdens de vorige eeuw. Met dit verhaal wil Vanessa het huidige, hevig oprukkende racisme, intolerantie en 'Banlieu-gevaar' in de kijker zetten. Voor haar theatermonoloog over Alzheimer *Avant que j'oublie* (2014) ontving ze in 2014 in Frankrijk de prestigieuze Prix de la meilleure comédienne du Syndicat de la Critique en werd ze in 2015 genomineerd voor een Molière als Beste Actrice.

.....

Griet Debacker | °1964, Roeselare (BE)

Na het behalen van haar diploma 'graduaat logopedie' (1985) en haar 'eerste prijs toneel' (1989) aan het Conservatorium te Gent, werkte Griet als freelance actrice bij tal van Belgische en Nederlandse theatergezelschappen. Ze speelde in enkele sitcoms van de openbare omroep (VRT) en vertolkte diverse gastrollen in meerdere Vlaamse fictieseries.

In 2005 richtte ze samen met Vanessa Van Durme compagnie Swan Lake op. Samen realiseerden ze de voorstelling *Kijk mama, ik dans* onder regie van Frank Van laecke. Sindsdien coacht en begeleidt ze Vanessa tijdens haar wereldtournee van deze voorstelling. In november 2009 ging hun tweede productie *Femme Blanche*, onder regie van Jan Steen, in première. In 2014 creëerden ze de theatermonoloog over Alzheimer *Avant que j'oublie*.

In 2010 acteerde Griet Debacker in *Gardenia* in regie van Frank van laecke en Alain Platel, gevolgd door een twee jaar durende wereldtournee. De samenwerking met Van laecke-Platel kreeg in 2015 een vervolg met *En avant, marche!*

.....

Hendrik Lebon | ° 1980, Gent (BE)

Hendrik Lebon speelde en danste als jongere in producties van oa. theater Neon, de Kopergieterij/ Speeltheater Gent en het Koninklijk Ballet van Vlaanderen. In 2005 studeerde hij af als uitvoerend moderne danser aan de Fontys Dansacademie te Tilburg en won daarbij de Jacques De Leeuw Jong Toptalent prijs. Sindsdien werkte hij voor verschillende gezelschappen in binnen- en buitenland en was oa. te zien als danssolist in de opera *Le Nozze di Figaro* (opera Zuid, Maastricht) en zong en danste de titelrol van *Bach in tranen van Bach* (Muziektheater Hollands Diep). In een regie van Frank Van laecke zong en danste hij in *Dracula* (Musichall) en speelde hij de rol van Sigismund in de operette: *In het Witte Paard*. Als circusartiest deelde hij samen met Danny Ronaldo de rol van Harlekino in *Minnevozen* van theater leporello en speelde in *Première neige* (co-productie théâtre Vélo en Kopergieterij). Voor de Schotse compagnie Curious Seed danst hij op dit moment in *Chalk about* en zet hij zich met hen actief in in het globale netwerk van dans voor jong publiek.

Naast dansen is hij zich steeds verder blijven ontwikkelen als zanger, acrobaat, acteur en muzikant en leerde zo voor de voorstelling *En Avant Marche*, een productie van les ballets C de la B en NTGent, trombone spelen. Hij zingt in de Gentse muziekgroep Les Quatre au Quai, doet Burlesque bij Cabaret Cubardon, werkt als circusartiest in familiepark De Sierk en doet reclame- en televisiewerk. Dit jaar richtte hij zijn eigen bedrijf Goodone productions bv op en produceert eigen werk.

.....

Richard 'Tootsie' Dierick | ° 1952, Lokeren (BE)

'A dream comes true'. Na een zeer leuke en liefdevolle kindertijd, beëindigde Richard zijn humaniora Latijn-Grieks in 1970. Voor zijn beroepskeuze zocht hij iets dat zeer sociaal was en hij begon zijn studies in kinderverpleegkunde. Afgestudeerd, kon hij in 1973 starten als verpleegkundige in het Koningin Paola kinderziekenhuis in Antwerpen.

foto: © Luk Monsaert

Tijdens zijn drie fijne studentenjaren maakte Richard, als laatbloeier, een identiteitscrisis door en werd hij 'gay'. Een keuze waar hij zich sindsdien goed bij voelt en waardoor hij tot op vandaag nog steeds 'gay' is.

Als tegengewicht voor de zware werkdruk, zocht Richard ontspanning in de wereld van het entertainment. Hij volgde zes jaar voordracht, drie jaar toneelschool en een opleiding in jazz-, Afrikaanse en tapdans. Door de onregelmatige werkuren was het moeilijk om zich bij een gezelschap aan te sluiten. Zo kwam Richard in de fantastische wereld van de travestieshows terecht. Gedurende dertig jaar stond hij er op het podium en genoot hij van het theaterbeest dat diep in hem zat. Nu zet hij zijn ervaring en talent in bij *Gardenia*, een hoogtepunt als kers op de taart.

.....

Danilo Povolo | ° 1954, Vaux-Sous-Chevremont (BE)

Danilo Povolo groeide op in Wallonië en volgde Nederlandse taallessen. Na zijn schooltijd ging hij werken als bediende in Brussel, Luik en Antwerpen. Sinds 1978 reisde Danilo in zijn vrije tijd de wereld rond met Mama Roma Show, een travestiegezelschap uit Luik. Ze waren veelgevraagde gasten in heel Europa en ver daarbuiten (tot in Guadeloupe). In 1995 verliet Danilo het Luikse gezelschap en trok naar Antwerpen. Daar sloot hij zich aan bij Cabaret Follies, een komisch travestiegezelschap dat shows opvoert in België. Danilo houdt ook van theater en cinema.

.....

Gerrit Becker | ° 1944, Amsterdam (NL)

Gerrit Becker volgde een opleiding in meubelstoffereren te Antwerpen en nam aansluitend computerlessen. Hij is veelzijdig en actief op verschillende terreinen: hij werkte onder andere als horecamedewerker, kapper, behanger en schilder. Hij zet zich in voor oudere ex-prostituties en hij engageert zich momenteel als vicevoorzitter van de hulporganisatie Pandora vzw.

.....

Dirk Van Vaerenbergh | ° 1954, Aalst (BE)

Dirk Van Vaerenbergh is acteur met een passie voor talen. Hij gaf Zweedse taal- en letterkunde aan de Universiteit Gent, maar koos eind vorige eeuw definitief voor theater. Hij speelde in de musicals *Company* (Koninklijk Ballet van Vlaanderen) en *Amadeus* (Music Hall), *De Collega's* en *Getuige ten laste* (Loge 10). Hij acteerde bij Ensemble Leporello in *Macbethbranding*, *Fool for Love* en *Hoe het varken aan zijn krulstaart kwam*. Hij werkte vaak samen met regisseur Frank Van Laecke: *Kuifje - de zonnetempel*, *Im Weissen Rössl*, *Die Fledermaus*, *Don Pasquale*, *Pauline en Paulette*, *Ben X* en *Daens - de musical* - zelfs twee keer. Hij speelde gastrollen in o.a. *Spoed*, *De Man*, *De Kotmadam*, *Wittekerke*, *Aspe*, *Niet voor Publicatie*, *Hof van Assisen* en *Booh!*. Kinderen kennen hem als de luie lakei Kamiel in de serie *Prinsessia*. Samen met Dirk Bossé creëerde hij *Ont-roerd*, een muziektheaterproductie rond sterven en begraven. Te zien dit najaar. Dirk leest graag, reist graag, drinkt te veel koffie en studeert Chinees. Het is een geschenk om *Gardenia* te hernemen, zijn collega's terug te vinden en te ontdekken dat de jurken hem nog passen.

Deze *Gardenia* is voor zijn man Rob, stiefzoon Sebastiaan en natuurlijk Nelly.

www.dirkvanvaerenbergh.com

Rudy Suwyns | ° 1944, Gent (BE)

Op vijfjarige leeftijd zette Rudy Suwyns zijn eerste stappen op het podium van de Gentse Opera. Hij volgde lessen aan het Koninklijk Muziekconservatorium in Gent en aan de muziekacademie van Gentbrugge. Gedurende dertien jaar was hij verbonden aan het Gentse gezelschap Romain Deconinck in de Minardschouwburg (1968-1981). Hij was vaste medewerker bij de openluchtoperettes en -musicals op het tweejaarlijkse Festivaria-festival aan het Donkmeer nabij Gent. Hij regisseerde en acteerde bij het Kortrijks Lyrisch Toneel, bij Kunst Veredelt Roeselare en bij het Tielts Operettepodium. Bij Music Hall werkte hij mee aan de operaproducties *Nabucco*, *La Bohème*, *Carmen*, *Aïda*, *La Traviata* en *Don Pasquale*, waarmee hij in diverse Europese steden op tournee ging. Hij speelde in de theaterproductie *Cyrano de Bergerac* en werkte met regisseur Frank Van Laecke samen in de musicals *Kuifje - de zonnetempel* en *Daens - de musical*, '14-'18 en 40-45. Daarnaast is Rudy Suwyns ook regelmatig te zien in films en soapseries.

foto: *Gardenia, 10 jaar later* (2021) © luk Monsaert

PRODUCENTEN

laGeste (les ballets C de la B + kabinet k)

laGeste ontstaat in 2022, uit een fusie van les ballets C de la B en kabinet k. De twee Gentse dansgezelschappen kenden een lange voorgeschiedenis van samenwerking en grote artistieke affiniteit in het zoeken naar viscerale vertellingen. Ze besloten de krachten te bundelen en zetten de werking verder onder de nieuwe naam laGeste: een thuis voor zowel de intergenerationale praktijk die Joke Laureyns en Kwint Manshoven bij kabinet k ontwikkelden, als voor de erfenis van choreograaf Alain Platel die meer dan vijftig jaar spil van les ballets C de la B was.

laGeste, *written by the body*. Elk project is “un monde des possibles” bevolkt met een diversiteit aan lichamen. Lichamen dragen een geschiedenis mee. Ze kunnen eronder gebukt gaan, erdoor getekend zijn, ervan doordrongen zijn tot in elke porie. Maar een lichaam is geen gevangenis, een litteken geen veroordeling. Het lichaam houdt ook de belofte in van transformatie. Lichamelijke praktijken ontstaan uit die diepe connectie tussen plek en tijd, tussen individu en gemeenschap. Wij verkiezen beweging, voortgebracht door die connectie, boven woorden, maar zonder taal uit te sluiten. Het lichaam is een slagveld waarop de grote maatschappelijke gevechten uitgevochten worden. Cisgender versus fluïden, ondernemenden versus onproductieven, excellerenden versus beperkten, identitairen versus diegenen die denken dat ze eender wat en eender wie kunnen worden, de geprivilegieerden versus de gedekoloniseerden, de ouderen getekend door historische trauma's versus de jongeren bedreigd door ecologische rampen, de haves versus de have-nots. De polarisering is de afgelopen vijf jaar enorm toegenomen, en aangescherpt in tijden van pandemie, en andere crisissen. Wij hopen met ons werk tijdelijke ruimtes te creëren waarin we de kloof tussen mensen terug overbrugbaar kunnen maken. We bouwen aan een inclusief verhaal, niet in de marge, maar pal in het hart van de werking. We beogen diversiteit en mixability in alle geledingen. We willen graag meer werkelijkheid zien in de gerepresenteerde lichamen en vechten tegelijkertijd voor de mogelijkheid van transformatie, spel en poëzie, van het zich loszingen uit de hokjes waarin we elkaar opsluiten.

www.lageste.be

The logo for laGeste, featuring the word 'laGeste' in a stylized, handwritten blue font.

NTGent

Als stadstheater wil NTGent een divers publiek bevragen, motiveren en in beweging brengen. Het doet dit door spraakmakende producties te maken en te presenteren en theater in te zetten voor maatschappelijk debat.

De artistieke leiding van NTGent is sinds maart 2018 in handen van Zwitsers regisseur, socioloog en theatermaker Milo Rau. Stefan Bläske, zijn vaste dramaturg, fungeert als rechterhand en Steven Heene staat in voor de dagelijkse artistieke werking.

www.ntgent.be

The logo for NTGent, featuring the letters 'NTGent' in a bold, black, hand-drawn style.

CONTACT

Helena Elshout (spreiding)
helena@lageste.be
+32 485 32 70 58

Caroline Eliano (communicatie & pers)
caroline@lageste.be
+32 486 52 60 75

laGeste

Bijlokesite
Bijlokekaai 1
B-9000 Gent
E/ info@lageste.be
T/ 0032 9 221 75 01

www.lageste.be

WRITTEN
BY
THE
BODY

lageste